Simulare 2022

Tips and Tricks

Fapte istorice referitoare la statul român modern, desfășurate în secolele șase-șapte ale secolului XIX: dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza, reformele, abdicarea lui Cuza, instaurarea dinastiei străine, adoptarea Constituției din 1866

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ,ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALĂ!!!

În prima jumătate a secolului XIX, în spațiul românesc se conturează o serie de proiecte politice care reflectă eforturile elitei de a reorganiza statul și de a limita dominația externă. (introducere pentru proiectele politice) Astfel, un proiect politic referitor la statul român, elaborat în prima jumătate a secolului al XIX-lea este Constituția Cărvunarilor. Constituția Cărvunarilor (1822) se înscrie în seria primelor încercări de reformare politică din Moldova, într-un context marcat de prăbușirea regimului fanariot. Documentul este asociat cu activitatea lui Ionică Tăutu. Un element esential al Constituției Cărvunarilor este limitarea autorității domnitorului. Totodată, proiectul acordă un rol central unei adunări reprezentative a boierilor. De asemenea, proiectul reflectă începuturile ideii de legalitate și guvernare prin lege, sugerând că autoritatea politică trebuie exercitată în cadrul unor norme stabilite.

In ansamblu, Constituția Cărvunarilor reprezintă o etapă semnificativă în evoluția gândirii politice românești, anticipând dezvoltările ulterioare. Astfel, trei fapte istorice referitoare la statul român modern, desfășurate în secolele șase-șapte ale secolului al XIX-lea sunt dubla alegere a lui Alexandru Ioan cuza, legea rurală și legea învățământului. De organizarea celor două Adunări Elective care urmau să desemneze domnul s-au ocupat trei caimacani care țineau locul Guvernului. În Moldova, Adunarea Electivă era dominată de reprezentanții Partidei Naționale, care l-au desemnat ca domn pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. În urma alegerilor, A.I. Cuza este numit domn al Moldovei la data de 5 ianuarie 1859. În ceea ce privește Adunarea Electivă din București, aceasta era dominată de conservatorii care și-l doreau ca domn pe Gheorghe Bibescu sau Barbu Știrbei. Însă, la intervenția Partidei Naționale și a presiunii venite din partea populației capitalei, Adunarea Electivă îl desemnează ca domn al Țării Românești tot pe A.I. Cuza la data de 24 ianuarie 1859. Prin urmare, acest fapt a rămas în istorie sub denumirea de „politica faptului împlinit" . Prin dubla alegere a lui Cuza, s-a realizat de-facto unirea Moldovei cu Țara Românească, prima etapă în formarea statului național modern român.

De-a lungul domniei sale, Cuza a făurit un amplu program de reforme, menite a moderniza din temelii societatea românească. Pivotul a fost legea rurală, intrată în vigoare la 14 august 1864, prin care se stabilea că țăranii clăcași erau eliberați de obligația de a presta claca și erau împroprietăriți cu pământul pe care îl foloseau prin despăgubire. Suprafața de pământ era stabilită în funcție de numărul de vite deținute. Cei care nu au prestat claca puteau fi împroprietăriți numai pe locuri de grădină și casă, iar pământul nu putea fi înstrăinat sau ipotecat timp de 30 de ani și trebuia rascumpărat în 15 ani.

În scopul formării unei populații informate și productive, Cuza a propus ca învățământul să fie accesibil tuturor claselor sociale și să asigure satisfacerea nevoilor reale ale societății românești. Ca urmare, a fost promulgată legea învățământului general din 1864 care reglementa instruirea la toate nivelurile, acordând o atenție particulară învățământului primar, prin stabilirea principiului de gratuitate și obligativitate al acestuia. În anul 1860 a fost înființțată Universitatea din Iași, iar în 1864 cea din București.

Dorința de modernizare, precum și sentimentul unionist s-a perpetuat de-a lungul secolului XIX și începutul secolului XX. Astfel, un fapt istoric din anul 1918 care a contribuit la realizarea României Mari a fost unirea Transilvaniei cu România . În ceea ce privește unirea Transilvaniei mișcarea a avut un caracter popular, la ea aderând toată populația românească. În octombrie se formează Consiliul Național Român Central cu șase membri ai PNR si șase membri ai PSD. Consiliul Național Român Central a devenit unicul organ de coordonare a mișcării de eliberare națională a românilor din Transilvania. În luna noiembrie, CNRC a convocat la Alba Iulia o Adunare Națională a românilor din Transilvania pentru ziua de 18 Noiembrie/1 Decembrie. Astfel, la 1 Decembrie are loc Marea Adunare Națională de la Alba Iulia la care au participat 1228 delegați aleși și peste 100.000 de oameni. Aici a fost adoptată Rezoluția Unirii care la primul punct prevedea unirea Transilvaniei cu România și în care se mai proclama: regim politic democratic, vot universal pentru ambele sexe începând cu 21 de ani, reforma agrară. Rezoluția a fost citita de Vasile Goldiș.

Din punctul meu de vedere, democrația României în perioada 1919-1930 a fost marcată de elaborarea unei noi legi fundamentale. Marea Unire din 1918 a impus adoptarea unei noi Constituții care să uniformizeze tradițiile juridice diferite din provinciile unite cu România. Constituția a fost promulgată pe 28 martie 1923 de către regele Ferdinand și publicată în Monitorul Oficial a doua zi. A fost supranumită Constituția unificării și are la baza constituția din 1866, de la care a preluat 76 de articole. Stabilea ca formă de guvernământ monarhia constituțională ereditară. Conform principiului separării puterilor în stat, puterea executivă o aveau Guvernul și regele, puterea legislativă o aveau Parlamentul și regele, iar puterea

judecătorească era exercitata de organele de judecată. Parlamentul avea rolul principal, era bicameral, controla puterea executivă, exercita puterea legislativă. Era ales prin vot universal pentru bărbații de peste 21 de ani. Guvernul era format din prim-ministru si miniștrii, exercita puterea în numele regelui și contrasemna orice act al său. Prerogativele regelui rămâneau cele stabilite în 1866, dar în realitate erau diminuate ca urmare a creșterii rolului Parlamentului. Constituția garanta o serie de drepturi și libertăți cetățenești: egalitatea în fața legii, libertatea conștiinței, a presei, a învățământului. Constituția suferă o modificare în anul 1926 când se introduce prima electorală, adică partidul care obținea 40% din voturile alegătorilor devenea majoritar în Parlament.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe.
CONCLUZIE GENERALĂ!!!